

Over melancholie

Terwijl de regen tegen de met rijkssubsidie aangebrachte dubbele beglazing klettert en de wind huilend zijn weg zoekt door de kieren van de gegarandeerd tochtvrije aluminium schuifpui, zet ik me aan een pijnlijke confrontatie met mijn verleden: het inramen der zomervakantiedia's.

Een schrijnend gevoel van heimwee overvalt me bij het weerzien van onze tent, bijna onzichtbaar verscholen in het groen aan de bergbeek in Noorwegen, het land waarnaar iedere meteoroloog minstens eenmaal in zijn leven een bedevaart zou moeten maken.

Hoogzomer op de Hardangervidda en overal ligt sneeuw te smelten, overal vormen zich beekjes die samengroeien tot een stroompje dat groter en groter wordt, aan kracht wint, zich een weg zoekt, een weg baant, neerstort, van alle kanten samenkomt en uitgroeit tot de bruisende en bulderende Eidfjordvatn in het Måbødal.

Geen wonder dat je in een dergelijke omgeving -gelijk Bjerkness- gefascineerd raakt door het bewegen van water.

Als ik mijn ogen sluit, hoor ik de geluiden van water: bruisend en ruisend, sissend, lispelend en dreunend, borrelend, kletterend, suizend en spetterend, bonkend en klaterend.

In de bergen, in de dalen, altijd en overal hoor je water.

Kom daar eens om in het waterrijke Nederland; het land waar elke sloot is rechtgetrokken, iedere waterloop gekanaliseerd en de zee getemd. Het land waar de Algemeene Nederlandsche Wielrijders Bond de meren beheert en Rijkswaterstaat de rivieren onder controle heeft.

De verwatenheid.

Nog niet de kleinste regenbui kunnen we produceren.

Overal op aarde donderen onophoudelijk miljoenen tonnen water volstrekt autonoom van de bergen omlaag, zonder dat welke instantie dan ook daarvoor een masterplan heeft geschreven of een toekomstscenario ontwikkeld.

Die overweldigende, ongenaakbare, zijn eigen gang gaande natuur plaatst mijn eigen doenerigheid weer even in het juiste perspectief, bepaalt me bij 's mensen beperktheid, doet me tegelijkertijd beseffen dat ik een beroep heb gekozen dat bij me past. Laat managers vooral leiding geven, bestuurders sturen, verkopers verleiden en politici de wereld verbeteren. Als meteoroloog kan ik slechts waarnemen, kijken, proberen de patronen te onderkennen, trachten te begrijpen wat zich in de atmosfeer afspeelt en mijn medemensen deelgenoot maken van mijn bevindingen.

Die atmosfeer veranderen kan ik niet.

De laatste dia die ik inraam, voor ik de nachtdienst inga: de bergen aan de overkant van de rivier worden opgenomen in de nevels die steeds lager zakken en bijna het

water raken. De rivier ruist voort, op weg naar de Eidfjordvatn om daarna uit te stromen in de Eidfjorden, de Hardangerfjorden, de Atlantische Oceaan.

"I'm looking at the river but I'm thinkin' of the sea" (zingt Randy Newman).

Bilthoven, 17 november 1997